

Sygn. akt VI RC 429/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Małgorzata Męczkowska**

Protokolant: Aleksy Beśka

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S. (1)

przeciwko małoletniej W. S. (1), reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową K. S. (2)

o obniżenie alimentów

oraz

z powództwa małoletniej W. S. (1), reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową K. S. (2)

przeciwko K. S. (1)

o podwyższenie alimentów

1. oddała w całości powództwo K. S. (1) przeciwko małoletniej W. S. (1), reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową K. S. (2), o obniżenie alimentów,
2. podwyższa alimenty od K. S. (1), zasądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt VII C 477/11 na rzecz małoletniej córki W. S. (1), urodzonej (...) z kwoty 800 (osiemset) złotych miesięcznie do kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych miesięcznie płatne z góry do 10 dnia każdego miesiąca do rąk matki małoletniej K. S. (2), wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 6 listopada 2015 roku,
3. w pozostałym zakresie powództwo małoletniej W. S. (1) reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową K. S. (2) przeciwko K. S. (1) o podwyższenie alimentów oddała,
4. koszty postępowania w zakresie obniżenia alimentów przejmuje w całości na rachunek Skarbu Państwa,
5. przyznaje i poleca Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. wypłacenie adwokatowi A. P. ustanowionej z urzędu wynagrodzenie w kwocie 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu, ze środków Skarbu Państwa,
6. nakazuje pobrać od K. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, tytułem zwrotu kosztów nieuiszczonej opłaty sądowej w zakresie postępowania o podwyższenie alimentów,

7. w zakresie oddalonego powództwa o podwyższenie alimentów koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,

8. wyrokowi w punkcie 2 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI RC 429/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 lipca 2013 roku, po dwukrotnej zmianie powództwa w toku rozprawy (pierwsza zmiana w dniu 29 sierpnia 2014 roku, druga zmiana w dniu 14 grudnia 2015 roku) K. S. (1) ostatecznie wniósł o obniżenie alimentów zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 października 2012 roku, wydanym w sprawie VII C 477/11 na rzecz jego małoletniej córki W. S. (1) z kwoty 800 zł miesięcznie do kwoty 300 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki małoletniego, do 10 – go dnia każdego miesiąca z góry, wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat począwszy od dnia 2 lipca 2015 roku.

K. S. (1) wniósł nadto o ustalenie, iż obowiązek alimentacyjny ustał w okresie od dnia 4 listopada 2012 roku do dnia 1 lipca 2015 roku.

W uzasadnieniu podniesiono, że od października 2012 roku K. S. (1) był osadzony w areszcie śledczym, a następnie został umieszczony w szpitalu psychiatrycznym gdzie nie miał żadnych możliwości uzyskiwania dochodu. K. S. (1) wskazał, iż jego sytuacja materialna od czasu wydania wyroku zasądzającego alimenty uległa znacznemu pogorszeniu. Podniesiono, iż zdiagnozowana u powoda choroba psychiczna, nawet po opuszczeniu przez niego szpitala psychiatrycznego, nie pozwoli mu na podjęcie pracy zarobkowej. W szczególności K. S. (1) zwrócił uwagę na okoliczność, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza w ostatnich latach nie przynosiła żadnych dochodów, a także iż ma wysokie zadłużenie w banku.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu argumentowano, iż K. S. (1) jest właścicielem nieruchomości gruntowej o powierzchni 1000 metrów kwadratowych oraz współuprawnionym do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, co świadczy o jego dobrej sytuacji majątkowej. Nadto pozwana wskazała, że K. S. (1) ma możliwość zarobkowania gdyż wcześniej prowadził dochodową działalność gospodarczą. Zgodnie z twierdzeniami pozwanej nie ujawniał jednak dochodów uzyskiwanych z tej działalności o czym świadczy przeprowadzona kontrola skarbowa, która wykazała zaniżenie zobowiązania podatkowego z tytułu podatku VAT w kwocie 111 087 zł, którą to kwotę K. S. (1) ostatecznie zapłacił. W. S. (2) podniosła również, iż K. S. (1) realizuje obowiązek alimentacyjny łożąc alimenty z góry za dwa miesiące. Nadto wskazano, iż przedstawicielka ustawowa K. S. (2) samodzielnie ponosi koszty utrzymania lokalu mieszkalnego.

W dniu 1 listopada 2015 roku małoletnia W. S. (1) reprezentowana przez K. S. (2) wniosła pozew o podwyższenie alimentów zasądzonych od K. S. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt VII C 477/11 na rzecz małoletniej W. S. (1) z kwoty 800 zł do kwoty 2000 zł miesięcznie płatnych do rąk matki K. S. (2), do dnia 10-ego każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat i zasądzenie od K. S. (1) na rzecz W. S. (1) kosztów postępowania według norm przepisanych. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VI RC 451/15.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż K. S. (1) opuścił szpital psychiatryczny i zamieszkał w lokalu mieszkalnym, który wcześniej zajmowała małoletnia W. S. (1) wraz z matką, co znacznie zwiększyło koszty utrzymania małoletniej z uwagi na potrzebę wynajęcia innego lokalu mieszkalnego.

Nadto argumentowano, iż w chwili wydania wyroku zasądzającego alimenty uprawniona miała 4 lata, natomiast w chwili wniesienia pozwu ma już 7 lat, a zatem koszty jej utrzymania wzrosły między innymi z uwagi na potrzebę zakupu podręczników do szkoły i opłacania zajęć dodatkowych. Wskazano również, iż z uwagi na zwiększone potrzeby

małoletniej jej przedstawicielka ustawowa musiała przyjąć na siebie nowe obowiązki pracownicze, co znalazło odzwierciedlenie w zwiększeniu jej zarobków z 2000 zł do 2900 zł.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 roku tutejszy Sąd połączył do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę o sygnaturze VI RC 451/15 ze sprawą VI RC 429/13 i postanowił prowadzić je dalej pod sygnaturą VI RC 429/13.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z nieformalnego związku (...), w dniu (...) urodziła się małoletnia W. S. (1). W dniu (...) roku w Urzędzie Stanu Cywilnego w W. przedstawicielka ustawowa małoletniego i K. S. (1) zawarli związek małżeński (bezsporne).

Wyrokiem z dnia 12 października 2012 roku Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie o sygn. akt VII C 477/11 orzekł rozwód między powodem-pozwanym i przedstawicielką ustawową małoletniej, bez orzekania o winie. Wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią pozwaną -powódką powierzono matce, ograniczając władzę rodzicielską ojca do współdecydowania o wyjeździe dziecka za granicę na okres powyżej 6 miesięcy. Kosztami utrzymania małoletniej obciążono oboje rodziców, a udział ojca w tych kosztach ustalono na kwotę 800 zł miesięcznie.

(k. 117-118 akt o sygn. VII C 477/11)

W chwili wydawania orzeczenia przez Sąd Okręgowy małoletnia uprawniana miała 3 lata, zamieszkiwała wraz z matką i dziadkami macierzystymi w mieszkaniu należącym do rodziców K. S. (2). Przedstawicielka ustawowa małoletniej pozwanej -powódki określiła wówczas miesięczny koszt utrzymania córki na kwotę około 2.000 zł, wskazując, iż na koszty te składają się: opłaty za przedszkole – 650 zł, koszty wyżywienia – 400 zł, zakup odzieży – 200 zł, koszt zabawek – 200 zł. K. S. (1) łożył dobrowolnie alimenty w kwocie 800 zł na rzecz córki. Małoletnia spotykała się z ojcem w co drugą sobotę w obecności matki.

K. S. (2) w trakcie trwania związku małżeńskiego pomagała mężowi w prowadzeniu działalności gospodarczej, polegającej na sprzedaży internetowej. W momencie orzekania rozwodu natomiast nie pracowała zawodowo, planowała w najbliższym czasie podjąć zatrudnienie, przewidywała, że jej miesięczne wynagrodzenie wynosić będzie około 2.500 zł. Prowadziła wspólne gospodarstwo domowe z rodzicami, przy czym ojciec K. S. (2) pozostawał na rencie zaś matka pracowała w księgarni. Przedstawicielka ustawowa formalnie pozostawała współwłaścicielką mieszkania, w którym uprzednio zamieszkiwała rodzina, zaś po rozstaniu małżonków, w lokalu pozostał K. S. (1). Mieszkanie to było darowane K. S. (1) przez jego matkę. Lokal ma powierzchnię 100 m².

(k. 111 akt dołączonych VII C 477/11, zeznania świadka M. S. k. 481)

Z kolei K. S. (1) w chwili wydania wyroku rozwodowego formalnie prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży internetowej, wskazywał, że od dwóch lat działalność przynosi straty, korzystał z pomocy rodziców i kolegów. Pomimo tego łożył ustaloną z żoną kwotę alimentów na rzecz córki. Nadto wskazywał na posiadane przez siebie zadłużenia z tytułu kredytów konsumenckich. Powód-pozwany miał nadto problem alkoholowy.

(k. 111 akt dołączonych VII C 477/11)

Podkreślić należy, iż działalność gospodarcza powoda-pozwanego uprzednio prosperowała dobrze, uzyskiwał on dochód rzędu od 8 000 zł do 10 000 zł miesięcznie.

(zeznania K. S. (2) k. 229, protokół kontroli skarbowej k. 100 - 120)

Po zamknięciu rozprawy rozwodowej, a przed ogłoszeniem wyroku, K. S. (1) został zatrzymany i tymczasowo aresztowany (k. 115 akt dołączonych VII C 477/11). Postępowanie karne wobec powoda-pozwanego zostało umorzone, zaś on został umieszczony w Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie (...) w S. k. 58).

Obecnie małoletnia ma 7 lat i uczęszcza do szkoły podstawowej. Po osadzeniu powoda-pozwanego w szpitalu, małoletnia oraz jej matka wróciły do poprzedniego wspólnego mieszkania K. i K. S. (1). Po powrocie do domu przez powoda, matka małoletniej wynajęła mieszkanie, w którym wraz z córką zamieszkała.

Katalog usprawiedliwionych potrzeb małoletniej, od czasu wydawania ostatniego orzeczenia alimentacyjnego niewątpliwie znacząco się zmienił. Upřednio bowiem małoletnia W. była trzyletnim dzieckiem, obecnie natomiast jest uczennicą szkoły podstawowej. Aktualnie miesięczny koszt utrzymania małoletniej W. S. (1) wynosi ok. 2.300 zł. Do kosztów tych należy zaliczyć: połowę kosztów wynajmu mieszkania – 750 zł, wyżywienie łącznie z obiadami w szkole ok. 500 zł, odzież - 200 zł, kosmetyki i środki czystości -150 zł, koszty leczenia i opieki medycznej – 100 zł, wyjazdy – 150 zł (1.800 zł rocznie), artykuły szkolne i podręczniki – 160 zł (2.000 zł rocznie), zajęcia dodatkowe (w tym język angielski) – 200 zł, koszty usług telefonicznych – 80 zł, opłata abonamentowa za usługi świadczone przez bank komórek macierzystych – 44 zł. Małoletnia jest ogólnie dzieckiem zdrowym, prawidłowo się rozwija.

W chwili obecnej K. S. (2) jest zatrudniona na stanowisku specjalisty do spraw sprzedaży u przedsiębiorcy działającego pod firmą (...) i z tego tytułu uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 2900 zł netto.

(zeznania K. S. (2) k. 230)

K. S. (1) po opuszczeniu szpitala psychiatrycznego pozostaje zarejestrowany jako osoba bezrobotna, nie przysługuje mu prawo do zasiłku. Powód-pozwany ma 39 lat, posiada wyższe wykształcenie prawnicze. Powód-pozwany posiada aktualne orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z uwagi na chorobę psychiczną, ze wskazaniem na możliwość podjęcia zatrudnienia na stanowisku przystosowanym do niepełnosprawności, zgodnie z zaleceniami lekarza medycyny pracy (k. 332-332v). Pomimo posiadanego przez K. S. (1) znacznego doświadczenia zawodowego, w zakresie prowadzenia sprzedaży internetowej, nie zdecydował się on na prowadzenie działalności gospodarczej w tym zakresie. Powód-pozwany korzysta z niezwykle szerokiej pomocy materialnej rodziny, brat jego matki płaci rachunki za mieszkanie w którym zamieszkuje K. S. (1), natomiast alimenty na rzecz małoletniej uprawnionej opłaca ciotka powoda-pozwanego. Nie sposób wskazać rzeczywistego powodu dla którego powód-pozwany nie podejmuje pracy zarobkowej. Przesłuchana w charakterze świadka matka powoda-pozwanego wskazała, iż „syn nie ma poza tym sił do pracy, ale trudno mi podać z jakiej przyczyny. Chyba nie chciał już dalej tego robić” (k. 483). W ocenie Sądu powód-pozwany nie ma motywacji do pracy, bowiem wszelkie jego potrzeby zaspokajają rodzina.

Nadto K. S. (1) posiada majątek w postaci nieruchomości: 1/2 spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu o powierzchni ok. 100 metrów kwadratowych w W. w dzielnicy O. oraz niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w gminie C. o wartości 15 000 zł.

(operat szacunkowy k. 259 – 289)

K. S. (1) posiada także nadal zadłużenie na kwotę około 50 000 zł.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 290, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 291)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całego materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, ze szczególnym uwzględnieniem: zeznań K. S. (2) (k. 229 – 231), K. S. (1) (k. 520 - 523) oraz zeznań świadków: M. S. (2) (k. 480 - 487), A. W. (k. 488 -489), M. S. (k. 502 – 507), O. S. (k. 507 – 510) oraz dowodu z akt Sądu Okręgowego w Warszawie, VII Wydziału Cywilnego Rodzinnego Rejestrowego o sygnaturze VI RC 477/11, a także na podstawie złożonych do sprawy dokumentów.

Sąd dał wiarę złożonym do akt sprawy dokumentom urzędowym, bowiem zostały one sporządzone przez powołane organy i w zakresie ich kompetencji oraz dokumentom prywatnym uwzględniając, że stanowią one jedynie dowód tego,

że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia w nich zawarte. Jakkolwiek niektóre z pism zostały złożone w kserokopiach, to jednak nic nie wskazuje na to,

by ich treść nie odzwierciedlała wiernie treści dokumentów oryginalnych.

Na uwagę zasługuje fakt, iż złożone przez powoda deklaracje podatkowe za lata 2010 – 2011, dotyczące prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (k. 61 – 77) Sąd ocenił jako mało wiarygodne z uwagi na wykazane przez kontrolę skarbową liczne nieprawidłowości w deklaracjach podatkowych za lata wcześniejsze (lata 2006 – 2008) Protokół kontroli skarbowej (k. 100 – 119), który Sąd uznał za dokument wiarygodny, wskazuje na okoliczność, iż K. S. (1) starał się ukrywać rzeczywiście uzyskiwane dochody z działalności gospodarczej.

W pozostałym zakresie wiarygodność i moc dowodowa dokumentów złożonych do akt sprawy, nie była przez strony kwestionowana.

Na uzyskiwane wysokich dochodów (rzędu od 8 000 zł do 10 000 zł miesięcznie) wskazuje również K. S. (2), która pomagała mężowi przy prowadzeniu działalności gospodarczej, a zatem miała dostateczną ilość informacji pozwalających na ocenę jej rentowności. Zeznania K. S. (2) sąd uznał co do zasady za wiarygodne z wyjątkiem treści dotyczącej uzasadnionych potrzeb jej małoletniej córki. Sąd ustalił, iż podawane przez K. S. (2) koszty są zawyżone, w szczególności co do wysokości wydatków ponoszonych na wyjazdy wypoczynkowe małoletniej.

Nadto należy zauważyć, iż na uzyskiwanie przez K. S. (1) wysokich dochodów wskazuje również pośrednio O. S. (brat K. S. (2)), który zeznał, że małżeństwo żyło na wysokim poziomie. Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Uwagę Sądu zwrócił również fakt, iż sam K. S. (1) przyznał, że był właścicielem samochodu marki m. (...) z 2002 roku, nie wskazując jednocześnie skąd miał środki finansowe na zakup takiego samochodu, w sytuacji gdy zgodnie z jego twierdzeniami prowadzona przez niego działalność gospodarcza przynosiła tylko straty.

W ocenie sądu zeznania K. S. (1) w części dotyczącej jego możliwości zarobkowania, a więc de facto co do istoty sporu wynikłego między stronami są niewiarygodne i nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Ma on wyższe wykształcenie prawnicze i doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej, z której wcześniej uzyskiwał wysoki dochód. K. S. (1) nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów, dlaczego zaniechał prowadzenia dochodowej działalności gospodarczej. Podnoszone przez powoda-pozwanego okoliczności, iż posiada on zadłużenie między innymi z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne i wobec swoich partnerów handlowych, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, nie stanowią przeszkody w kontynuowaniu działalności gospodarczej. Należy podkreślić, iż K. S. (1) jest w posiadaniu majątku o znacznej wartości między innymi udziału w 1/2 w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu o powierzchni 97 metrów, a także nieruchomości gruntowej o wartości 15 000 zł. Nadto ma on duże możliwości korzystania ze wsparcia finansowego rodziny, o czym świadczy fakt, iż jego rodzina zdecydowała się ponieść wszystkie koszty utrzymania lokalu mieszkalnego o powierzchni prawie 100 metrów kwadratowych, w którym zamieszkuje wyłącznie K. S. (1).

W ocenie Sądu przyjęcie, iż sytuacja finansowa wyżej wymienionego pozwala mu na całkowicie zbyteczne wydatki, mogące być postrzegane w kategoriach luksusu tj. zamieszkiwania samotnie w bardzo dużym mieszkaniu, a jednocześnie nie pozwala mu na kontynuowanie działalności gospodarczej z uwagi na zadłużenie w wysokości nie więcej niż 50 000 zł było by sprzeczne z zasadami logicznego myślenia i z zasadami prawidłowej gospodarki.

Stwierdzona niepełnosprawność K. S. (1) nie powoduje całkowitej niemożności podjęcia jakiegokolwiek pracy zarobkowej. W szczególności nie powoduje niemożności prowadzenia działalności gospodarczej w miejscu zamieszkania. Na fakt, iż brak jest przeszkód natury zdrowotnej w wykonywaniu tego rodzaju działalności wskazuje również fakt, iż K. S. (1) sam przyznał, iż w poprzednich latach prowadził taką działalność mimo zdiagnozowanej choroby psychicznej. Materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza była dobrze zorganizowana i przynosiła wysokie zyski.

Z tych samych względów, Sąd nie dał również całkowitej wiary świadkowi M. S. (2) (matce K. S. (1)) w zakresie możliwości uzyskiwania dochodu przez jej syna. Nadto Sąd zważył, iż świadek ten przedstawiał swoją postawą bardzo osobisty i emocjonalny stosunek do sprawy co znacząco podważa wiarygodność zeznań.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązek alimentacyjny jest podstawowym obowiązkiem rodzica względem jego dziecka. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 133 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samo, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Wskazać należy, że wykładania art. 133 § 2 k.r.o. nie może zostać dokonywana w oderwaniu od art. 94 k.r.o., na mocy którego na rodzicach spoczywa obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień.

Z kolei art. 128 k.r.o. stanowi, iż obowiązek alimentacyjny polega na dostarczaniu środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania. Ustalając zakres świadczeń alimentacyjnych należy kierować się usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego oraz zarobkowymi i majątkowymi możliwościami zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.).

Zgodnie z treścią art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Przy ocenie zasadności żądań strony powodowej nie można jednak w świetle treści art. 133 i 135 § 1 k.r.o. pominąć zasady równej stopy życiowej rodziców i dzieci. Zasadę tą wyraził Sąd Najwyższy między innymi w uchwale z dnia 16 grudnia 1987 r. przyjmując, że dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej, niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie czy też oddzielnie (III CZP 91/86, OSNC 1988, nr 4, poz. 42). Jednocześnie zgodnie z utrwalonym w judykaturze stanowiskiem „usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być ustalone nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca jego pobytu, jego środowiska, ale także możliwości zarobkowych zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego przypadku. W szczególności pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można oderwać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te w praktyce pozostają we wzajemnej zależności i obie przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, zwłaszcza przy ustaleniu przez Sąd alimentów (orzeczenie SN z dnia 10.10.1969 r., III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

Podsumowując rozważania prawne należy wskazać, iż ustalając wysokość obowiązku alimentacyjnego ciążącego na rodzicach, Sąd powinien wziąć pod uwagę dwa czynniki: uzasadnione potrzeby małoletniego, możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego alimentacyjnie. Dodatkowo należy podkreślić, iż na gruncie sprawy o zmianę dotychczas ustalonej wysokości alimentów (podwyższenie oraz obniżenie), zasadniczą kwestią jest wykazanie zmiany istotnych okoliczności w zakresie sytuacji materialnej uprawnionego i zobowiązanego alimentacyjnie.

W niniejszej sprawie w zasadzie niekwestionowany był fakt, iż potrzeby małoletniej uległy zwiększeniu. Również zasady doświadczenia życiowego wskazują jednoznacznie, iż potrzeby finansowe dziecka w wieku 7 lat są wyższe niż dziecka w wieku 3 lat chociażby ze względu na wymóg realizowania obowiązku szkolnego.

Kwestią sporną pomiędzy stronami była jedynie wysokość wydatków związanych z wyjazdami wypoczynkowymi dziecka. W tym zakresie Sąd uznał twierdzenia K. S. (1) za zasadne i ustalił wysokość wyżej wymienionych wydatków na kwotę 150 zł miesięcznie.

Nadto bardzo istotną kwestią był fakt, iż K. S. (2) wraz z małoletnią córką straciły możliwość zamieszkiwania w lokalu wcześniej przez nie zajmowanym co wiązało się z potrzebą wynajęcia lokalu mieszkalnego i ponoszenia z tego tytułu znacznych wydatków.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniami K. S. (1), iż małoletnia wraz z K. S. (2) mogłyby zamieszkiwać razem z nim w przedmiotowym lokalu. Należy mieć na względzie, iż małżonkowie są rozwiedzeni, a kontakty wyżej wymienionego z małoletnią zostały na mocy orzeczenia sądu znacząco ograniczone. Znamiennym jest również fakt, iż K. S. (1) cierpi na chorobę psychiczną, a w przeszłości działając w stanie niepoczytalności dopuszczał się czynów zabronionych z użyciem

przemocy i niebezpiecznych narzędzi. W związku z powyższym Sąd stwierdził, iż wynajęcie przez matkę małoletniej drugiego lokalu mieszkalnego było działaniem zasadnym i racjonalnym.

Spór stron w istocie koncentrował się na dwóch pozostałych czynnikach tj. na możliwościach zarobkowych i majątkowych obojga rodziców, w szczególności K. S. (1).

Sąd uznał, iż stwierdzona niepełnosprawność powoda nie stanowi przeszkody w uzyskiwaniu przez niego dochodów. Z uwagi na dobre wykształcenie i wieloletnie doświadczenie w prowadzeniu sprzedaży towarów za pośrednictwem Internetu (należy zauważyć, iż branża ta w chwili obecnej bardzo dynamicznie się rozwija), a także dobrą sprawność fizyczną, możliwości zarobkowania K. S. (1) nie są małe. Należy wyraźnie podkreślić, iż art. 135 k.r.o. odnosi się do możliwości zarobkowych, a nie do rzeczywistych zarobków, a zatem Sąd był obowiązany do zbadania jakie dochody wyżej wymieniony mógłby uzyskać, gdyby kierował się zasadami prawidłowej gospodarki, przy wykorzystaniu swojego doświadczenia zawodowego i wykształcenia. Sąd uznał, iż powód-pozwany nie wykorzystuje w pełni posiadanych przez siebie możliwości zarobkowania. Po części wynikać może to z faktu, iż rodzina K. S. (1) w zasadzie przejęła na siebie ciężar jego utrzymania, także w zakresie realizowania obowiązku alimentacyjnego. Powód-pozwany nie musi zatem w zasadzie zarabiać na własne utrzymanie, z czego korzysta. Podkreślić należy, iż negatywnych konsekwencji podjętego sposobu życia przez ojca nie może ponosić jego małoletnia, uprawniona do alimentów córka.

Nadto podkreślenia wymaga okoliczność, iż w chwili wydawania ostatecznego orzeczenia w przedmiocie alimentów, K. S. (1) deklarował, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza przynosi straty, otwarcie przyznał się do regularnego spożywania alkoholu, nie podejmował dodatkowego zatrudnienia. W ocenie Sądu faktyczne możliwości majątkowe powoda-pozwanego nie uległy tak znacznemu zmniejszeniu, co uzasadniałoby obniżenie alimentów a zupełnie nie zasługuje na uwzględnienie pozwu w zakresie okresowego ustania obowiązku alimentacyjnego, albowiem zaistniała sytuacja osadzenia w areszcie śledczym, a następnie internacja wynikały z zachowania i choroby powoda – pozwanego, co nie może skutkować pozbawieniem małoletniego dziecka alimentów, zwłaszcza, że rodzina jest dobrze sytuowana

Podkreślić należy, iż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego wyznaczają górny pułap świadczeń alimentacyjnych, nawet gdyby nie zaspokajały one w pełni usprawiedliwionych potrzeb wierzyciela (orzeczenie SN z dnia 20 sierpnia 1972 r., (...) 470/71, Gazeta (...) 1972, nr 9). Sąd uznał, iż pozwany aktualnie może łożyć na rzecz małoletniej córki alimenty w kwocie 1.000 zł. Ponownie należy wskazać, iż Sąd nie dostrzegł tak dużych zmian po stronie możliwości majątkowych i zarobkowych powoda-pozwanego. Nie budzi natomiast wątpliwości fakt, iż koszt zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniej uprawnionej wzrósł. Sąd ocenił, iż powód-pozwany ma możliwość łożenia alimentów w kwocie 1.000 zł. Podkreślić należy, iż kwota z podwyższenia alimentów nie jest znaczna i de facto nie zaspakaja w pełni usprawiedliwionych potrzeb małoletniej uprawnionej.

Koszty postępowania w zakresie sprawy o obniżenie alimentów przejęto na rachunek Skarbu Państwa, odstępując od obciążania nimi powoda-pozwanego z uwagi na jego trudną sytuację życiową (art. 102 k.p.c.). Z uwagi na udział pełnomocnika procesowego z urzędu po stronie, która przegrała sprawę, kosztami zastępstwa procesowego ustalonymi na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach sądowych, w zakresie postępowania o podwyższenie alimentów, Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 100 k.p.c. stosownie do wysokości uwzględnionego żądania, mając na uwadze, że K. S. (1) uległ w 1/6, a opłata od pozwu wyniosła 720 zł. W takiej części Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od pozwu ustalonej, od uiszczenia której powódka była zwolniona na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594). W pkt 7 pozostałe koszty sądowe Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa na podstawie art. 102 k.p.c..

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów prawa.